

Napsala Markéta Pilátová

Ilustroval Daniel Michalík

A TAJEMSTVÍ
PAPÍROVÉHO
MOTÝLA

PŘEDMLUVA

Knížka Markéty Pilátové „Kiko a tajemství papírového motýla“ je plná záhad. Ta první záhada, jak se dostane japonská holčička Kiko na zámek v Kroměříži, se vysvětlí hned na začátku. Její tatínek je světoznámý odborník, jenž umí léčit a opravovat vzácné staré knihy, aby jejich příběhy nevybledly a lidé je mohli číst ještě i po několika staletích. Byl tedy jejich restaurátorem, i když Kiko říkala, že je doktorem knih. A v knihovně kroměřížského zámku má vyspravit už docela vetché stránky o slavném Zrzavém králi, jenž kdysi dávno vyhnal ze země turecká vojska. A tady stojíme před největší záhadou. Protože právě to se mu ne a nedaří. Naopak. Každou nově nanesenou barvou obrázek krále jen bledne a v jeho příběhu mizí čím dál víc stránek... Kdo se chce dovědět, co za tím vězí, udělá dobře, bude-li sledovat Kiko při jejím dobrodružném pátrání. A to je i o tom, jak se japonská holčička může dorozumět nejen s duchem zakleté princezny Františky, ale i s českými dětmi, jejichž řeč nezná, a přesto jim v nouzi dokáže objasnit tajemství kouzelných japonských papírových motýlů a proč jich právě teď od nich potřebuje celý tisíc. A jak se jí to podaří bez jediného českého slova, to samo už je nápad za milion.

Viola Fischerová

Veškerá práva vyhrazena

© Markéta Pilátová, 2010

Illustrations © Daniel Michalík, 2010

Prologue © Viola Fischerová

© Meander, 2010

ISBN 978-80-86283-81-4

JAK SE ZASE STĚHOVALI

„Už zase!“ povzdechla si trochu moc nahlas Kiko, když zazvonil telefon. Tatínek se k němu vrhnul. Kiko podle toho, jak se tvářil, hned poznala, že už se zase budou stěhovat. Kiko a její tatínek se totiž stěhovali často. Z malého domku v Japonsku odjížděli na delší dobu pryč tak jednou za dva nebo za tři roky. Kiko už s tatínkem bydlela v Anglii, v Německu, a taky v Austrálii. To byla ale hodně malá, a proto si nepamatuje ani klokany, ani medvídky koala.

„Tati, mám začít balit?“ zeptala se Kiko a dělala na parketách palcem u nohy kroužky.

„Ale no tak, Kiko, ještě jsem ti přece nic neřekl,“ divil se tatínek, sotva položil telefon.

„Já to na tobě hned poznám, že mám začít balit,“ řekla trochu otráveně Kiko.

„A to se mě ani nezeptáš, kam pojedeme tentokrát?“ zeptal se tatínek.

„Ne, je mi to jedno,“ odsekla Kiko a šla do svého pokojíčku a bylo jí smutno.

Tatínek zavrtěl hlavou, ale neměl moc času, aby přemýšlel nad tím, proč je Kiko smutná. Měl spoustu věcí k zařizování. Musel jít do laboratoře, pak do knihovny, pak do botanické zahrady na byliny, na trh pro rozdrčená křídla vážek, různých brouků a pel z motýlích křídel a taky do speciálního obchodu s barvami. Ne, tatínek Kiko nebyl žádný čaroděj, i když tak trochu ano. Tatínek Kiko byl umělec, řemeslník, vědec a tohle všechno dohromady se jmenovalo restaurátor knih. Kiko jeho povolání říkala jinak: doktor knih. Její tatínek léčil staré, vzácné knihy, oživoval jejich barvy, zaceľoval rány na křehkých stránkách a staral se o to, aby si v nich lidé mohli znova co nejdéle číst. Kiko

tatínkovi často pomáhala. Mohla si obléct stejně jako on bílý plášť a míchat opatrně barvy, přidávat do nich nejrůznější tajné zlepšováky a udržovat malinké vzácné štětečky čisté. Kiko se tentokrát ale vůbec stěhovat nechtěla. Bylo jí deset a nikdy pořádně nechodila do školy. Tatínek ji učil doma sám. Vždycky když se z nějaké cizí země vrátili zpátky do Japonska, přezkoušely Kiko přísné paní učitelky a většinou jí daly samé jedničky. Jenomže Kiko chyběly kamarádky a kamarádi, a tak si řekla, že tentokrát bude tvrdohlavá.

Když tatínek nachystal večeři a sedli si s miskami rýže na japonskou rohož, Kiko řekla:

„Je mi jedno, kam pojedeme, ale tentokrát chci chodit do školy!“

Tatínek se zamračil. Tušil, že z toho budou jenom problémy. Tentokrát jeli do Evropy, do malé země v jejím srdci, která se jmenovala Česká republika. „Budeme bydlet na zámku,“ pokoušel se navnadit Kiko.

„Už zase!“ odfrkla si ale Kiko nevděčně. Představila si velký, ponurý zámek jako tenkrát v Anglii.

„Bude tam zase taková zima?“ zeptala se. Tatínek nevěděl.

„A jak se to tam vůbec jmenuje?“ přestala se konečně škaredit Kiko.

„Kroměříž,“ řekl tatínek. „Kromě co?“ nemohla těžké cizí slovo plné českých háčků vyslovit Kiko.

„Kroměříž,“ zopakoval pomalu a bezchybně tatínek. Měl totiž velké nadání na cizí jazyky.

„Tak tam v té Kromě cosi budu chodit do školy, jinak nikam nejedu!“ řekla paličatě Kiko.

„Je tam jaro, do konce školního roku zbývá jen pár měsíců,“ namítal tatínek.

„Tak ať!“ odsekla mu Kiko.

„A taky by ses musela učit česky,“ pokoušel se ji ještě naposled odradit.

„Tak jo, budu se učit česky,“ rozhodla se Kiko a už o tom pak nemluvili.

VE ŠKOLE A NA ZÁMKU

Asi se mě zeptáte, kdepak má Kiko maminku. Maminka Kiko je právě na úplně opačné straně zeměkoule v Argentině. Ona je totiž cestovatelka a balí si věci ještě častěji než Kiko a tatínek. Na svých cestách píše knížky o cizích zemích, které si pak lidé s sebou berou na výlety. Maminka Kiko k nim taky maluje mapy a obrázky. A když napíše novou knížku, udělá si prázdniny a přijede za Kiko a za tatínkem. Vždycky s sebou přiveze obrovskou papírovou krabici plnou lesklých, trochu tuhých papírků. A z těch papírků pak Kiko a maminka umí poskládat úplně všechno na světě. Sednou si spolu vždycky na zem a skládají květiny, hvězdy, zvířata a krásné malé krabičky. Ta hra na skládání se jmenuje *origami*. Ori znamená japonsky skládat a gami zase papír. Kiko má pokojíček plný papírových ptáků, lodiček, v okně se houpají roje malých barevných hvězdiček a ryb a na nočním stolku leží zlatá papírová mušle. Když se na ni Kiko zadívá, vidí maminčiny ruce, jak hladí papír a pečlivě skládají každý záhyb, a slyší maminčin hlas říkat: „Nemusíš se ničeho bát, s origami si vždycky ve všem poradíš!“

Když měl tatínek nakoupené svoje tajemné barvy, sušené byliny, houby, štětečky, křídla různých brouků a Kiko sbalený svůj velký růžový kufr na kolečkách, odletěli spolu do České republiky. V Kroměříži právě začínalo jaro. Když zaparkovali vypůjčené auto na parkovišti před zámkem, Kiko nakrčila nos a ucítila, jak něco pronikavě voní ve vzduchu. Byly to šeršíky a divoký česnek, který rozkvétal v ohromné zámecké zahradě. Někde v dálce zakřičel páv. Kiko a tatínek se ubytovali v bytě

hned vedle vrátnice, a protože druhý den začínala škola, Kiko si nachystala přezůvky, sešit, pero a pro jistotu taky barevné papírky na skládání a pastelky. Tatínek jí slíbil, že ji do školy zavede a že na ni taky počká, až škola skončí. Přesto byla Kiko hrozně nervózní a celou noc se převalovala na nové posteli a nemohla usnout. Ráno rychle vyskočila a udělala tatínkovi a sobě čaj. Tatínek koupil v obchodě na náměstí koláče a Kiko poprvé ochutnala česká povidla.

„Tak si pospěš, nebo přijdeme pozdě!“ pobízel ji tatínek a taky byl trochu nervózní, nevěděl pořádně, kde ta škola je, a taky Kiko do nějaké školy vedl úplně poprvé. „Nerozmyslíš si to ještě?“ pokoušel se ji odradit.

„Ne!“ řekla co nejrozhodněji a tak, aby na ní nebylo poznat, že má strach, Kiko.

„Tak dobře,“ pokrčil rameny tatínek a vyrazili ze zámku směrem ke škole na Zámoraví, kterou mu doporučila zámecká paní průvodkyně Růženka. Tatínek tam volal a domluvil s paní učitelkou Michalskou, aby mohla Kiko chodit do její třídy. Paní učitelka Michalská už je čekala před školou. Řekla jim anglicky: „Dobrý den,“ – protože tatínek i Kiko anglicky uměli, a česky ještě ne. Kiko si nervózně povytáhla svoje námořnické modro-bíle pruhované tričko a stáhla si víc červené gumičky na culících. Tatínek se rozloučil, paní učitelka vzala Kiko za ruku a dovedla ji do třídy. Tam Kiko představila dětem. To bylo ze všeho nejhorší. Všechny ty oči, které se na Kiko nevěřičně dívaly a jako by říkaly: „Japonská holka, to tady ještě nebylo!“

Paní učitelka dětem řekla: „To je Kiko, pochází z Japonska a umí mluvit zatím jenom anglicky. Chtěla by se ale naučit česky, a tak bude s námi chodit do školy. Chovejte se k ní hezky, děti!“

Ze zadní lavice se šepem, ale tak aby to všichni slyšeli, ozval Lukáš Mařata: „Ta má ale šikmý oči!“ Kiko sice nerozuměla, co ten vytáhlý kluk v zadní lavici říká, ale podle toho, jak se všichni začali smát, poznala, že to asi bylo o ní a že to asi nebylo zrovna nic hezkého. Úplně celá zčervenala. To už ji ale paní učitelka posadila do prostřední lavice k Evě Zázvorkové a protivného Lukáše vyvolala k tabuli a zadala mu ten nejtěžší matematický příklad, jaký si mohla vymyslet. Kiko mezitím sáhla opatrně do kapsy své modré mikiny. A jak se Lukáš vracel od tabule, celý zakaboněný, protože příklad spočítal špatně a dostal pětku, hodila po něm Kiko hrst něčeho lesklého a barevného. Lukáš nejdřív překvapeně uhnul, pak se ale společně se všemi dětmi ve třídě po těch barevných věčičkách,

kteří se leskly na podlaze, vrhnul, div se nepřerazil o lavici.

„Ale no tak, děti, co je to, okamžitě se vraťte všichni na svá místa!“ tleskala rozčileně paní učitelka Michalská svými drobnými rukama.

„Tak honem, bude to?“

Děti se neochotně nasoukaly zpátky do lavic a některé z nich držely v dlaních malé papírové hvězdičky. I Eva Zázvorková jednu ukořistila. Položila si ji na linkovaný sešit a okouzleně si ji prohlížela. Kiko dělala jako by nic. O přestávce Kiko nakreslila do sešitu hvězdičku a k ní otazník. Eva se nad obrázek sklonila a hned k němu připsala: HVĚZDIČKA. Kiko pokývala hlavou. Eva řekla slovo nahlas. Kiko ho zopakovala a Eva ji pochválila. Usmály se na sebe. Kiko pak vytáhla z jedné kapsy zlatý proužek papíru a z druhé hotovou papírovou hvězdičku.

„Jé!“ vydechla okouzleně Eva.

Kiko vzala opatrně do ruky papírový proužek a udělala na něm uzel. Pak ho přimáčkla a začala skládat hvězdičku. Měla ji na to šup hotovou a dala ji Evě jako dárek. Ale to už zvonilo a přišla paní učitelka Michalská a měli další hodinu. Kiko sice ničemu nerozuměla, ale líbilo se jí poslouchat, jak paní učitelka v bílém, trochu umazaném plášti, mluví. Sledovala ji a po očku i děti a pokoušela se poznamenat si některá slova do sešitu.

Po vyučování pak šla ze školy na zámek s tatínkem. Eva jí ale napsala na papír: 15:00 a nakreslila k tomu velikánské zámecké dveře. Kiko pochopila, že se s ní chce sejít. Měla ohromnou radost. Vůbec si nepředstavovala, že se s někým skamarádí tak rychle. Určitě za to můžou origami! Maminka jí totiž říkala, že skládačky origami mají čarovnou moc a přivolávají kamarády. A měla pravdu!

▼ PODZÁMCE

Kiko se s tatínkem naobědvala – měli dušenou zeleninu a rýži se sójovou omáčkou a jako zákusek tatínek koupil v cukrárně na náměstí dvě trubičky s vanilkovým krémem. Pak si Kiko zapletla místo dvou culíků jeden cop a do malého plátěného batůžku si sbalila dvě zelená jablka, nůžky v plastickém obalu a malou krabičku s papírky na skládání.

„Tak co, už něco umíš říct česky?“ zajímal se tatínek.

„Jo, vím, jak se řekne hvězdička, matematika... a taky... no, to už je asi všechno,“ přiznala Kiko.

„Dvě slova za den? To je teda slabota, se mnou by ses toho naučila víc!“ škádlil Kiko tatínek, kterému po ní bylo dopoledne trochu smutno.

„Ale ještě dneska se naučím další, uvidíš, jdu s Evou ven,“ našpulila Kiko rozhodně pusu a vyběhla z pokoje.

Tatínek se ani nezeptal, kdo že je to Eva, jen zavrtěl hlavou. A protože si právě lámal hlavu nad tím, jak nahradit vybledlou vzácnou modrou barvu jinou, novější, přestal na Kiko myslet a šel si sednout k počítači, aby si něco našel na internetu.

Paní vrátná v šedivém starém plášti se na Kiko hezky usmála ze své skleněné kukaně a otevřela jí těžké zámecké dveře, které voněly nějakou zvláštní kolomazí. Před nimi už čekala Eva Zázvorková. Eva vypadala úplně jinak než Kiko. Kratičké plavé vlasy měla ostříhané na ježka, její oči Kiko připomínaly modré moře a nosila většinou džínovou kombinézu s laclem. Vlastně Eva vypadala tak trochu

jako kluk. Dnes měla podobný batoh jako Kiko, jen byl šustákový. Eva zavedla Kiko do Podzámky. To je velká zahrada, která se svažuje z kopce, až to vypadá, že leží dole, pod zámkem, a proto se jí říká Podzámka. Můžete se v ní procházet celé dny, dívat se na pávy nebo se schovávat v bludištích, dát si zmrzlinu nebo jít k Dlouhému rybníku, kde jsou labutě. Tam to měla Eva ze všeho nejradši. Šly pomalu, nikam nespěchaly a batůžky jim spokojeně poskakovaly na zádech. V zahradě všechno kvetlo. Keře byly obsypané velkými magnóliemi, které vypadají, jako by je někdo vyrobil z narůžovělého vosku. Zlatý déšť i šeríky se předháněly, kdo bude mít barevnější a voňavější květy, a ve vzduchu se třepotal celý ohňostroj jarních vůní. Ty dvě si vykračovaly po písčité cestě a Eva i za chůze kreslila barevnou křídou na malou černou tabulku, kterou si vzala s sebou. Nakreslila vřady něco – třeba psa – a napsala pod to PES. Kiko to řekla nahlas a Eva ji buď pochválila, nebo opravila a připadala si tak trochu jako paní učitelka Michalská. Než došly k Dlouhému rybníku, uměla už Kiko pět nových slov: PES, KOČKA, KVĚTINA, MRAK a PTÁK.

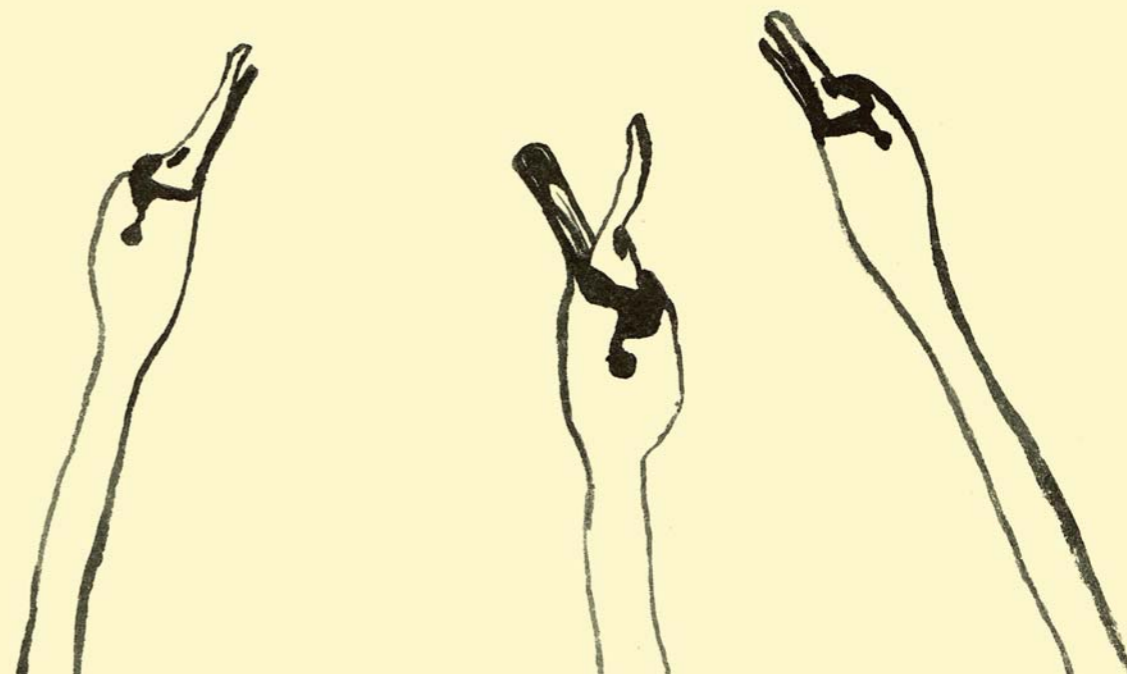
Když dorazily na břeh rybníka, který ani není rybník, spíš taková dlouhá nudle a končí u bahnitě hráze, sedly si na lavičku a Kiko vytáhla z batůžku svoje papírky. Tentokrát nebyly barevné, ale bílé a Eva se zatvářila malinko zklamaně, protože si představovala, že jí Kiko daruje další barevnou, zářivou hvězdičku. Kiko sice s sebou měla i barevné papírky, ale když uviděla rybník a na něm kolébající se sněhobílé labutě s oranžovými zobáky a elegantními krky, dostala nápad. Vzala si od Evy její tabulku a nakreslila na ni labuť – Eva pod ni hned připsala LABUŤ. Kiko vzala papírek, přeložila ho jednou, dvakrát, pak trochu promáčkla jeden růžek, támhle něco zahrula a zase prohnula a pak položila Evě do dlaně malou papírovou labuť.

„Jé,“ vydechla Eva. „Já to chci taky umět!“ řekla a prosebně se podívala na Kiko. Ta tomu porozuměla, a ani nemusela umět česky. Eva totiž ukázala na další papírek a udělala rukama, jako že prosí.

Kiko jí tedy podala papírek a sama si taky jeden vzala. Udělala první záhyb, pak další a Eva všechno opakovala po ní. Evina první labuť nebyla vůbec tak pěkná, jak si představovala, protože to s papírky ještě moc neuměla a neohýbala všechny rožky tak pečlivě jako Kiko. Když ale složila třetí a pak čtvrtou labuť – a tu už docela sama – byla konečně spokojená. A na lavičce se teď kolébala

celá labutí flotila. Kiko se spokojeně usmála a nabrala pár labutí do dlaně. Eva vzala ty zbývající a popošly o kousek blíž k živým labutím. Naklonily se nad vodu a opatrně jednu po druhé pouštěly papírové ptáky na hladinu. Vypadalo to, jako by papírové labutě obživly a spokojeně si to plavaly spolu s mírným proudem doprostřed rybníka. Eva vytáhla z batůžku mobil a obrázek si vyfotila. „To bude máma koukat!“ těšila se.

Pak na tabulku nakreslila domeček a šipku a napsala: DOMŮ. Kiko přikývla, namalovala na tabulku pro změnu zámeček a Eva tam připsala: NA ZÁMEK. Vstaly z lavičky, vesele se chytily za ruce a rozběhly se domů. Jindy velmi rozvážné labutě se polekaly, začaly poplašeně natahovat krky a rozčileně syčet.

STARÁ KNIHOVNA

Kiko se rozloučila s Evou a spěchala za tatínkem, aby mu honem pověděla všechna nová česká slova, a taky mu chtěla vyprávět o labutích, o květinových vůních v Podzámce a hlavně o Evě. Tatínek ale v jejich bytě za vrátnicí nebyl. Paní vrátná Evě rukama ukázala, že je tatínek nahoře. Kde jinde než v knihovně! pomyslela si Kiko a vydala se, kam jí ukazovala paní vrátná. Prošla velkým nádvořím, vysypaným šterkem, kolem dvou ohromných soch ramenatých andělů a kolem dvou dřevěných děl. Cítila se na zámku hned jako doma, vůbec ji nepřekvapovaly rozlehlé chodby a zatuchlá vůně kamenných zdí a dřeva, kterým byly vykládané velké sály. Po zámku ještě nechodily žádné výpravy, a tak si Kiko vesele vyšlapovala po dlouhých chodbách sama. Paní průvodkyně Prokopová zatím nemusela provádět návštěvníky, a tak seděla na konci schodiště na malé židličce a pletla. Ukázala Kiko na velké dvoukřídlové dveře, nad nimiž byl nápis STARÁ KNIHOVNA.

Kiko vytáhla svůj malý sešitek na slovíčka a napsal si opsala, pak se Evy nebo tatínka zeptá, co znamená stará. Opřela se do těžkých dveří, ty zavrzaly a Kiko se ocitla v důvěrně známém světě. Vykračovala si spokojeně po naleštěných parketách a vdechovala vůni starých knih ukrytých ve velkých skříních s mřížemi, které byly jemné jako nějaká železná krajka. A když Kiko zvedla hlavu ke stropu, uviděla, jak na barevných freskách sedí tlusté bohyně, kolébají nohama a pojídají hrozny červeného vína. Nejvíce ale Kiko ohromily obrovité glóbusy, s nimiž se dalo otáčet. Hned to zkusila, i když si byla jistá, že je to zakázané. Otáčecí glóbusy byly čtyři, dva velké a dva menší, a vypadaly

jako barevné balóny, jen se vznést. Stačilo k nim přidat koš, zašeptat nějaké kouzelné zaříkadlo a hned by člověka odnesly do všech těch zemí, které jsou na nich namalované, pomyslela si Kiko a zkoušela otáčet každým z nich. Náramně ji bavilo prohlížet si barevné mapy.

Pak ji ale vyrušil tatínkův hlas: „No to jsem si mohl myslet, že tady budeš dělat neplechu!“

Tatínek se ale nezlobil doopravdy. Měl radost, že Kiko vidí, a hned jí začal ukazovat knihovnu. Zavedl ji ke svému pracovnímu stolu, kde měl položenou vzácnou knihu. Zrovna léčil příliš vybledlou barvu na jednom obrázku. Byl na něm vousatý král v modré košili a na hlavě měl velikou korunu, která mu tak trochu sjížděla do čela. Kiko se moc nelíbil, protože měl rezavé fousy a dlouhé vlasy a v ruce držel tenký meč. Díval se upřeně na Kiko. Zdálo se, že se mu ani trochu nezamlouvá, že ho Kiko s tatínkem vyrušili. Když se vrátili dolů do bytu, byla už skoro tma. Kiko se úplně točila hlava z tatínkova vyprávění o tom zvláštním králi z knihy, ze všech těch nových věcí a hlavně z představy, že zítra půjde znova do školy.

Když se s tatínkem navečeřeli a popřáli si dobrou noc, Kiko si vlezla do své nové postele a převyprávěla plyšovému medvídkovi Nurimu Pověst o Zrzavém králi, kterou jí v knihovně vyprávěl tatínek. „Byl jednou jeden zrzavý král,“ šeptala medvídkovi do uší. „A ten král měl za manželku velice krásnou královnu, ale vůbec na ni nebyl hodný. Pořád jí něco vyčítal a nikdy nebyl spokojený s tím, jaké nosila šaty nebo jak se česala, dokonce ani s tím, jak si vesele celé dny prozpěvovala. Nikdy se mu nelíbilo, jak královna vyšívá královské kapesníčky, ani jak leští jeho stříbrné brnění. Přitom brnění mohla leštit jenom královna, protože král nedovolil, aby na jeho zbroj sáhnul někdo ze služebnictva. Král byl zkrátka velice náladový. V jednom kuse musel totiž odjíždět do války a bojovat s divokými a krutými Turky, kteří neustále pořádali nájezdy na Moravu a také do Uher. Královna se svého muže bála, hlavně jeho tenkého, dlouhého meče a špatné nálady.“

Ti dva měli spolu ale dcerušku, malou princezničku. Byla krásná a veselá jako její maminka a vždycky dokázala svého věčně nespokojeného tatínka uklidnit krásnými písničkami. Uměla moc hezky zpívat. Hrála mu na flétnu a Zrzavý král se pak vždycky přestal zlobit. Jenže malá princezna i její maminka jednou vážně onemocněly. Lidi v celém království tenkrát sužovala zlá horečka, na kterou jich mnoho umřelo. Umřela i královna s malou princezničkou. A král dodnes prý ve Staré knihovně

straší a všude svou dcerušku i její maminku hledá. Pozdě lituje, že na ně nebyl hodný, přestože je měl moc rád, jenom to asi neuměl dávat najevo.“ Medvídkovi se ale pohádka vůbec nelíbila. Zrzavý král a jeho zabeđenost ho rozčílily, a tak mu Kiko musela slíbit, že mu zítra povypráví nějakou jinou, veselejší. Pak Kiko konečně usnula.

NOČNÍ PUTOVÁNÍ

Jenže to ještě neznáte Kiko. Někdy se stává, že i když usne, tak vlastně nespí. Tedy, spí, jenže při tom dělá zvláštní věci. Třeba vstane a jen tak v noční košili vyjde ven z pokojíčku. Našlapuje při tom tiše a ruce má natažené před sebou. Někdy si i tenounce prozpěvuje. No ano, Kiko je náměsíčná. Tatínek o tom ví, ale Kiko se vždycky hrozně lekne, když ji probudí nebo jí v jejím nočním putování chce nějak zabránit, a tak ji tatínek většinou nechá se chvíli procházet, pak ji vezme za ruku a dovede zpátky do postele. Dnes byl ale tatínek opravdu moc unavený a spal tak tvrdě, že si vůbec nevšiml, že Kiko otevřela dveře a vyšla v noční košili na nádvoří.

Kiko prošla šterkovou cestičkou, vystoupala po kamenných schodech, až se ocitla nahoře před Starou knihovnou. Sedla si na malou rozvrzanou židličku, z kapsičky noční košile vytáhla svoje papírky a začala ve spánku skládat origami hvězdičky. Najednou jí kolem hlavy něco zašustilo, vzduch jako by byl o něco chladnější a Kiko kýchl, až se to rozlehlo po celé dlouhatánské zámecké chodbě. Za Kiko se objevila malá postavička v zelených, zlatou nití protkávaných šatech. V hustých dlouhých vlasech měla malou korunku. Byly zrzavé jako měď a bledě zářily ve světle měsíce, které sem oknem dopadalo z Podzámky. Kiko si ale ničeho nevšimla a dál skládala své hvězdičky. To je ale krása! pomyslela si malá princeznička v zelených šatech. Pozorovala Kiko, jak skládá, a opatrně se k ní přiblížila. Naškrobené šaty zašustily, až se princeznička lekla, aby Kiko neprobudila. Nic se ale nestalo, Kiko byla ponořená do své práce. Princeznička jí šikovně sebrala, aby si Kiko ničeho

nevšimla, pár proužků papíru a pozorně Kiko napodobovala. Docela jí to šlo. Když už měla dvě hvězdičky hotové, Kiko se najednou zvedla a vydala se po schodech dolů. Přešla rozvážně nádvoří a vlezla si zpátky k medvídkovi Nurimu do postýlky.

Malá princeznička se za ní dlouho dívala, natáhla ruce před sebe a kráčela pomalu chodbou. Stejně jako Kiko zvedala vysoko nohy a poťouchle se u toho chichotala. Zkrátka měla z náměsíčné Kiko velkou legraci. Pak sesbírala všechny hvězdičky, které tam ta zvláštní holčička nechala, i ty, co udělala ona sama, a fjúúú..., zatočila se a zmizela ve Staré knihovně.

Ráno, když přišel tatínek se svými barvami, štětečky a lahvičkami do knihovny, nemohl uvěřit tomu, co uviděl. V knihovně na kovových mřížích připomínajících železné krajky visely malé barevné hvězdičky, no zrovna takové, jaké umí dělat Kiko a její maminka. Ale jak se tam dostaly? Copak tady někdo skládá origami? Paní vrátná nebo některá paní průvodkyně? A proč zdobí zrovna knihovnu? Inu, záhada.

PAPÍROVÍ MOTÝLI

Druhý den ve škole se Kiko snažila pozorně poslouchat, co paní učitelka Michalská vypráví. Měli hodinu literatury, a i když vlastně ničemu nerozuměla, líbilo se jí, jak paní učitelka v plášti, který měl dnes pro změnu čarance od prúpisky, dětem něco zajímavého vypráví a občas něco přečte z čítanky. Sešitek na slovíčka se jí plnil novými slovy jako KNIHA, LAVICE, SEŠIT, a taky LITERATURA. O přestávce na ni zase pokřikoval ten protivný Lukáš.

„On není zlý, víš,“ vysvětlila jí paní učitelka. „Nemá to doma zrovna jednoduché. A možná i chce, aby sis ho víc všímala.“

Kiko si ale pomyslela, že by to mohl dávat najevo nějak jinak, normálně. A ne na ni pokřikovat a pitvořit se a dělat, že má taky šikmé oči jako Kiko. Přesto si ale všimla, že je Lukáš sice strašně protivný, ale že má hezky kudrnaté černé vlasy a takové trochu smutné modré oči. Hned se ale vzpamatovala a uviděla, že má taky baňatý nos a trochu křivé přední zuby. To už ale zvonilo a pozorování a pitvoření byl konec, protože začala hodina výtvarné výchovy.

Paní učitelka Michalská přinesla spoustu barevných papírů, nůžky a vodové barvičky. Děti dostaly za úkol vystříhnout z papíru nějaké zvíře, které mají rády, a nabarvit ho pak barvami. Eva zkoušela vystříhnout labuť, Lukáš zápasil s papírem a marně se pokoušel nejdřív nakreslit a pak vystříhnout jejich boxera Rexe. Kiko neváhala ani chvíli. Nejdřív začala čtverec papíru skládat a pak všelijak ohýbat ze strany na stranu, až na její lavici ležel krásný, křehký papírový motýl.

„No teda, Kiko, to je opravdu moc hezký motýl,“ pochválila ji paní učitelka a napsala jí do sešitku na slovíčka VÝBORNĚ a udělala u toho velkou jedničku s hvězdičkou, kterou pak ještě dvakrát červeně podtrhla. Kiko motýla vybarvila vodovkami – udělala mu modrá křídla z jedné strany, zelenkavá z druhé strany a nakreslila mu ještě tenounké oranžové proužky.

„Vypadá jako pyžamo!“ zašklebil se Lukáš ze své lavice, protože měl vztek, že nedostal taky jedničku s hvězdičkou a že jeho papírový boxer Rex vypadá spíš jako krtek. Kiko mu ale naštěstí nerozuměla, a tak jí nemohl pokazit radost. Místo toho se zvedla a popošla k Lukášovi. Vzala kus papíru a začala mu ukazovat, jak se skládá motýl. Eva, paní učitelka a všechny děti přihlížely a zkoušely to taky. Jenom Lukáš si přesedl jinam a prohlásil, že motýli jsou pro holky. Když hodina skončila, měly všechny děti své motýly hotové, vybarvené barvami a vyzdobily jimi okraje oken ve třídě. Motýli se vyhřívali na okenních parapetech a jejich křídla rozveselovala trochu šedivé kroměřížské odpoledne.

STRÝC JUHI

Když se po vyučování Kiko doma naobědvala, nemohla se dočkat, až pro ni přijde Eva. Slíbila totiž, že jí ukáže zajímavý obchod, nakreslila jí ho zase na tabulku. Tatínek si opsal všechna slovíčka, která měla Kiko v sešitku, a tvrdil, že než se vrátí domů, bude všechna umět.

„Však já si tě vyzkouším,“ smála se Kiko.

„Jo a poslyš, jak jsi dostala do knihovny všechny ty barevné hvězdičky, vždyť bylo v noci zamčeno...“ zeptal se jí tatínek.

„Jaké hvězdičky? Já jsem do knihovny žádné hvězdičky nedávala,“ dušovala se Kiko.

„To jsem tedy blázen,“ škrábal se na své vyholené hlavě tatínek a rozpačitě si posunul moderní nové brýle na nose. „Jsi si naprosto jistá, Kiko?“

„Naprosto, dočista, úplně nejvíc!“ přísahala Kiko.

„Jenže tady v Kroměříži přece nikdo neumí skládat origami!“ vrtěl hlavou tatínek, „nebo tedy možná umí, ale jak bych to řekl, je to velice nepravděpodobné, nebo ne?“

„Já nevím, tati, ale zeptej se paní vrátné, ta všechno ví. Nebo paní průvodkyně, já to vážně nebyla. Fakt ne!“ znovu ho ujišťovala Kiko, přitom si zavazovala tkaničku na tenisce a spěchala, aby už už byla na nádvoří zámku, kde na ni čekala Eva. Tentokrát nešly do Podzámky, ale vydaly se přes Velké náměstí kolem kašny do podloubí. Tady měl svůj malý krámk Evin strýc Pepa Juhiňák, kterému všichni říkali Juhi. Strýc Juhi měl velké ruce, ještě větší hlavu, dlouhé vlasy stažené do culíku a úsměv